Nemere István

Kronovizor

adamo bessa kiadó

Nemere István

KRONOVIZOR

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-055-8

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ:A RETTEGÉS HAJNALÁN.....4
MÁSODIK RÉSZ: ÉBRESZD FEL A BESTIÁT!..... 41
HARMADIK RÉSZ: ISTEN MESSZE VAN..... 77
NEGYEDIK RÉSZ: KÍGYÓT A KEBLEDEN 115
EPILÓGUS 149

ELSŐ RÉSZ
A RETTEGÉS HAJNALÁN

1.

Róma, Olaszország.
Április 12. 05 óra 27 perc.

Amikor felébredt, egy pillanatig kábán nézett az ablakra. Tudta, hogy belső rétege karvastag páncélüveg – kívülről ez nem látszik. Ugyanilyen erős már a könyvtárszoba ablaka is – amelyik a Térre néz – ahonnan elődei, meg ő is olykor, szóltak a néphez. De erre egyre ritkábban kerül sor.
A betörő világosságot az üveg megszűrte. A férfi sejtette, hogy a fény most rohan át keletről a görög tengeren, és Itália keleti partjain merül fel a végtelen, párás hullámokból. Talán két perc sem kell, hogy elérje a Várost. Torcevara, Prenestino, Centocelle, Alessandrino házrengetege már fényben fürdik, amikor az első sugarak az Angyalvár ormán is megülnek, hogy aztán egy szemmel láthatatlan, apró ugrással rátelepüljenek a székesegyház öröknek tetsző kupolájára. Amely úgy magasodik a városban, mint megingathatatlan apa a gyermekei között.
Eszébe jutott a tegnapi hír. Késő este kapta és még nem is tudta igazán felmérni a jelentőségét. Most igyekezett nem gondolni rá, ám ez nem sikerült. A *hír* befészkelte magát az agyába, ott kószált valahol a tudata alján. Azt is hihette – húsz éve már, vagy több – hogy vége van, elmúlott. Amikor réges-régen utoljára hallott róla, tényleg azt gondolta: most, és soha többé. De lám, valakik valahol újrakezdték. Ez rettenetes.
A tompa fájdalom feléledt benne. Először azt hitte, a szokásos, amit a betegsége okozhat. Aztán rögtön utána megértette, hogy ez más. Több annál. Ez a lelkében fáj. Szokása szerint aktivitással akart rá válaszolni, a tett a legjobb gyógyszer, mindig ezt mondja, ha betegség készül ledönteni őt a lábáról. Egy ideje már nem engedheti meg magának, hogy ágyban heverjen. Dolgoznia kell. Túl sok ember gondját viszi a vállán.
Lassan felkelt és kiment a fürdőszobába. Útközben csak gépies pillantásokat vetett a berakásos falra, megnyugtatták a pasztellszínek, a képek. Mostanában gyakran eszébe jutott, hogy az élete már nagyon is egyenes vonalú. Újabb megrázkódtatások nem várhatók. Továbbra is itt fog élni, e falak között, aztán, ha meghalt, szintén itt marad, csak több szinttel mélyebben. Várja egy hűvös kripta, amelynek csöndjét nap mint nap felveri majd a látogatók zsivaja. Turisták, hívek, felnőttek, gyerekek. Egy-két évig mindennap hoznak virágot a síremlékére, aztán ritkábban. Hát igen, elmúlik a dicsőség, még hamarabb az emlékezet. Ki hoz ma virágot II. Gyula vagy XXII. János sírjához?
Az elmúlás gondolata azonnal elrepült, amikor kijött a fürdőből és a hálószoba sarkában álló régi, faragott imazsámolyra telepedett. Minden napot imával kezdett, és fejezett be. Bár puha bársonypárna borította a térdeplőt, a fájdalom azért a lábába nyilallt. Hát igen, az ízületek is jelzik, hogy léteznek, hogy kopnak. Összeszorította a száját, és bár tudta, hogy a fájdalom együtt jár az élettel, nehezményezte, hogy a biológia nap mint nap emlékezteti erre. Hogy demonstrálja ezt az alapigazságot. Lehajtotta a fejét, összekulcsolta a kezeit. A mozdulat, a helyzet oly ismerős volt – több mint hatvan éve gyakorolta, része lett mindennapjainak, az életének.
„Add, Uram, hogy ebben az ügyben helyes döntést hozzak. Az ügyben, amelynél fontosabb aligha került főpapod elé az utóbbi száz évben. Kérlek, világosítsd meg elmémet, nehogy hibázzak a Nevedben..!”

2.

Mantova, Olaszország.
Április 12. 09 óra 44 perc.

- Remélem, komolyan gondolod.
- Ilyen ügyben nincs helye mellébeszélésnek.
- Jaj, de hivatalos vagy!
- Mert ez nem vicc, Corrado atya.
- „Atya”..? Remélem, ezt nem mondtad komolyan. Két éve jöttem ki a szemináriumból, és hiába vagyok pap, egyelőre csak a püspökségen dolgozom. Ott sem adtak igazi munkát, tengek-lengek. Azt hiszem, még meg is könnyebbültek, amikor kértem két hónap fizetés nélküli szabadságot.
- Mi volt az ürügy?
- „Fontos családi ügy”. Isten majd megbocsátja, hogy hazudtam. Bár...
- Bár talán nem is hazudtál a püspököднek. Még kiderülhet, hogy a családod is érintett lesz az ügyben.
- Szeretném is, meg nem is. Azt hiszem, voltaképpen félek az igazságtól.
- Ne gondolj erre, Corrado. Ha sikerül a terv, akkor... akkor választ kapsz a kérdéseidre, és én is az enyémekre.
- Még nem mondtad el: hogyan akarod megvalósítani a tervet?
- Ehhez pénz, idő és kitartás kell, Corrado. Meg néhány jó barát, mert egyedül nem tudom megtenni. Kevés vagyok hozzá. Itt vagy te, akivel együtt nőttünk fel. Kell még egy műszaki ember, szerencsére van ilyen a láthatáron. Egy mérnök, akivel majd Rómában találkozunk.
- És most kire várunk itt, Mantova egyik szép terén?
- Egy nőre.
- Mivel régen ismerlek, Luca, hát biztos vagyok benne, hogy a nő fiatal, csinos, jó alakú és a folytatása az ügynek viszonylag könnyen elképzelhető... De miért kellek ehhez én?
- Ez nem *olyan* nő és nem *olyan* találkozás. Az asszony, akire várunk, kora szerint az anyám lehetne.
- Ennyire megváltozott az ízlésed, fél év alatt, míg nem találkoztunk?
- Ne vigyorogj, *padre Corrado!* Ha minden jól megy, ahogyan tervezem, akkor a hölgy lesz a másik fontos láncszeme a vállalkozásunknak.
- Érdekes módon nevezed ezt a viszonyt: „vállalkozás”..!
- Pap létedre megéred a pénzedet. Olyan vagy, mint egy kamasz, nem tudsz másra gondolni, csak a szerelemre meg a szexre? No persze, gondolhattam volna: sem a szemináriumban, sem a püspökségen nem volt részed abban, ami úgymond járt az élettől egy normális férfiembernek...
- Lemondtam minden ilyesmiről, amikor papnak álltam, Luca.
- Lehet, hogy lemondtál, no de vajon képes leszel-e betartani a tilalmakat, amelyek egy mai pap életét oly sivárrá teszik?

A nő megtorpant a tér szélén és körülnézett. Messziről látta a kávézó teraszát, de még nem tudta kivenni a vendégek arcát. Szemüveget kellett volna feltennie. Volt is neki, de utálta, ezért sokszor napokig elő sem vette a táskájából, ahol bársonybélésű tokban pihent, dolgavégezetlenül. Az asszony érezte a hátára csapódó napsugarakat. Alig ismerte a várost, mégis kapóra jött neki, hogy itt beszélték meg a találkozót. Végül is könnyen rátalált a belvárosi sétálóutcákra és a Piazza Sordello nagy téglalapjára. A tó felől fújt most a szél, kicsit enyhítette ezt a meleget. „Tavasz a nyárban”, mondta mellette valaki, és ő is találónak érezte a megállapítást.
Pontban tíz órakor ért a kávézóhoz. Már elég sokan ültek a színes reklámernyők alatt, majdnem minden asztal foglalt volt. Az első pillanatban csalódottságot érzett, amiért a találkozójukra ő érkezett elsőként. De akkor meglátta, hogy a férfi, akinek az arcát már ismerte, ott ül egy reverendás pap társaságában. Megnyugodott. Ugyanakkor máris felmerült benne a kétkedő kérdés: „Csak

nem azért hozta magával a papot, mert úgy hiszi, akkor jobban megbízom benne?" Próbálta magában elcsitítani ezt a hangot, de azért a gyanú már benne maradt.
Luca ekkor vette őt észre, és máris felpattant. Mire Corrado is felállt az asszony már mellettük volt.
- *Buon giorno, signorina Conti,* engedje meg, hogy bemutassam gyermekkori barátomat, Corradót..
- Corrado Soldati – a pap felhőtlen, gyermekes mosollyal nézte a nőt – De nehogy „atyámnak" szólítson, nagyon kérem. Túl fiatal és érdemtelen vagyok én még ahhoz.
- Mindig ilyen szerény volt – „árulkodott" barátjára Luca Brunetti – Örülök, hogy eljött. Együtt biztosan többre megyünk.
Az asszony egy pillantást vetett mindkettőjükre. Nem is titkolta, vannak kétségei már aziránt is, hogy egyáltalán érdemes volt-e idejönnie. A pap nem érdekelte annyira, mint ez az újságíró, aki állítólag oknyomozó is volt, főleg régebben. Bár nem lehetett az olyan régen – a férfi talán huszonnégy éves... Igen, annyi, ezt már megtudta róla, miután Luca Brunetti rávetette magát arra az ügyre, ami összehozta kettejüket is.
Luciana Conti magas volt karcsú, kreolbőrű, fekete haját rövidre vágatta, szinte fiúsra. Ez is elvett valamit a korából. Igazán nem néz ki negyvenhatnak, amennyi valójában, gondolta Luca. „Az anyám lehetne", futott át a fején. De ennek most nem volt jelentősége. Conti asszony is megjárta a maga poklát, és Luca már tudott erről a pokolról. Sejtette hogy itt és most, Mantovában, ennél a kávéházi asztalnál az is szóba kerül majd. És erre nem is kell sokáig várnia.
Corrado arcán látszott, hogy nem nagyon tudja, miről van szó, nincs tisztában Conti asszony szerepével. Brunetti hát nem világosította fel őt? Miközben az asszony rendelt egy kávét, alaposan megnézte Lucát is. Barna haj, elég izmos termet, aki először látja, aligha hinné újságírónak. De ha csakugyan oknyomozó, aki veszélyes vizeken evez, talán jobb is, ha bele tud olvadni a tömegbe. Mert az biztos, hogy nem volt benne semmi különleges, legalábbis szemre. Sötét szeme most az asszonyra tapadt, volt benne némi reménykedés, amit a férfi nem titkolt. Sőt, azonnal ki is mondott:
- Jelen pillanatban önben van minden reményünk, asszonyom.
Luciana Conti üzletasszony volt. Számos divatboltja működött Milánóban, Rómában, Torinóban, Triesztben, és nemrégen sikerült egyet alapítania Velencében is. Nem jelentéktelen kis butikok. A „Conti" kezd márkanév lenni, végre. Több mint tíz éve van benne eddig, tudta jól, és még kell néhány, hogy a divat világában elfogadtassa magát. De most nem ezért jött ide. Egészen másért.
Megkapta a kávéját, kavargatta csöndesen. A pillanat hosszúra nyúlt, és mivel *signora* Conti még mindig hallgatott, Corrado nézte az arcát, majd az ékszereit. Minden arany, ami rajta van, és nem is kevés. Tehetős, sőt gazdag az asszony, ezt nem titkolja. Bizonyára magasabb körökben mozog. Vajon Luca hogyan ismerte meg? Nos, erre a kérdésre máris megkapta a választ a legilletékesebbtől, a barátjától:
- Corrado, tudnod kell, hogy Conti asszony keresett meg engem pár hete. Ez az első cikkem után történt, amikor híre ment, hogy a kronovizor után nyomozok. Ugyan sehol sem írták meg, de bizonyos körökben azért ez nem maradt titokban.
- Azóta történt valami? – kérdezte a nő. A két fiatalember érezte a hangjában a változást: ő csak erre a témára összpontosított, más nem érdekelte. Nem volt neki fontos Mantova, sem ők ketten, igazából nem. Csak az ügyre gondolt, azt akarta megoldani. Luca hát a szemébe nézett:
- Előbbre jutottunk. Az eredeti tervrajzok nyomában vagyunk. Amint azokat megszerezzük, máris kezdődhet az érdemi munka.
- Ami viszont pénzbe fog kerülni – szögezte le Conti asszony.
- Pár tízezer eurót már az első körben ki kell adnunk. Megvenni a felszerelést, a műszereket. Van egy mérnök barátom, ő fogja összerakni a gépet.
- Képes lesz rá?
A kérdés sugallta: nincs kellő bizalom. Luca értette, de állta az asszony tekintetét:
- Teljesen biztos vagyok benne. Baxter barátom Amerikából települt át ide, nálam jóval idősebb, és mindig is különleges elektronikus gépekkel foglalkozott. Több találmánya van.

- De a régi tervrajzok nélkül ő sem boldogul?
- Ha rájön a dolgok nyitjára, akkor talán azok nélkül is sikerülhet. Csak úgy tovább tart, és drágább lesz. Én abban reménykedem, hogy mindent megtalálunk, amit akarunk.
- Tulajdonképpen hányan dolgoznak az ügyön? – Conti asszony hangjában ismét megcsendült egy kis gyanakvás. Meglepetésére most nem Luca, hanem a fiatal *padre* felelt:
- Én vagyok az egyik, asszonyom. Amikor az interneten először jelentek meg a hírek Ernetti atya találmányáról, a szinte már-már misztikus kronovizorról, vagy írják chronovisor-nak is, Luca engem kért meg, nézzek utána néhány egyházi levéltárban. Főleg azokban, amelyekbe világi embereknek egyáltalán nincs bejárásuk, sokszor még a történészek sem tudnak róluk. Talán ön is tudja, hogy a kronovizor, azaz „időlátó gép" egyszer már elkészült. Egy pap találta fel, be is mutatta a Vatikánban az illetékeseknek a működését, egyszer biztosan, de talán többször is. Aztán történt valami, amiről nem tudjuk, mi volt az, de onnantól kezdve az időlátó gépnek nyoma veszett. Akik később keresték, nagyon kevés nyomot találtak, csupán pár említést. De ez is elég volt ahhoz, hogy elinduljanak a nyomon. Luca derítette ki a többit. Hogy egykori paptársam, az egyházi zene ma már nem élő professzora nemcsak hogy elkészítette az időlátó gépet, de azt működés közben többször kipróbálta, sőt egyszer rendezett egy bemutatót az akkori pápának is!
- Az ember azt hinné, hogy ha létezik egy ilyen találmány, akkor azt használják is – vetette közbe az asszony. Nem akarta elárulni, hogy megnézte már az interneten, és döbbenetes dolgokat látott. Rengeteg film, interjú, cikk, könyvismertetés van a világhálón mindenféle nyelveken. És mind, mind csak arról szól, hogy az ötvenes és hatvanas években egy olasz pap-tanár, Pellegrino Ernetti atya feltalálta azt a gépet, de a Vatikán közbeszólt. A szerkezetet szétszedték és különféle kolostorok mélyén elrejtették egyes darabjait. Nehogy valaki megtalálja, összeszerelje, és ismét „elinduljon" vele a múltba... avagy a jövőbe?
- Nem minden találmányt hasznosítanak – jegyezte meg Luca finom mosollyal – Gondolom, ön is hallott már arról, hogy például léteznek már olyan motorok, amelyeket nem benzin vagy gázolaj, hanem víz hajt. Átlag tízévente egyszer találja fel valaki, nem mindig ugyanazon az elven működnek a prototípusok, vagy működnének, ha hagynák... Mert vagy a feltalálók tűnnek el nyomtalanul vagy veszítik életüket különféle „balesetekben", vagy ismeretlen, igen gazdag vállalatok megvásárolják a szabadalmat és elsüllyesztik jól őrzött páncélszekrényeikben. Akár így, akár úgy, az emberiség nem jutott még olyan autóhoz, amibe egyszerűen csapvizet kéne tölteni, hogy menjen.
- Világos, hogy az olajlobbi áll a háttérben – az asszony komoly volt – ...és itt?
- Még nem tudjuk, de bizonyára ez is elég „rázós" találmány ahhoz, hogy próbáljanak tenni valamit ellene.
- Ellenünk – pontosította hirtelen Corrado. A pap arcán most nyoma sem volt iménti gyermeteg, felhőtlen jókedvének. A nő rábámult. Sejtette már, miért kellett Lucának bevennie egy papot is. Ha jól értette az eddigi célzásokat, megbízhatnak Corradóban, hiszen gyermekkori jó barátja Lucának és beférkőzhet bizonyos egyházi körökbe is. A pap most már nem volt olyan lágy, szelid, gyermekes, mint a beszélgetés elején. Megkeményedett, elszánt lett. Conti asszony csak nézte egy pillanatig: ez ugyanaz az ember? Hirtelen súlya lett minden szónak, tekintetnek, mozdulatnak, úgy érezte. És úgy is volt.
- Aki nekünk pénzt ad, aki szponzorálja a kutatást és a kronovizor megalapítását, az ugyan szintén veszélyben van, de messze nem akkora leselkedik rá, mint ránk. – mondta még a pap, és hozzátette: – A világért sem szeretném, ha megijedne, asszonyom, és visszavonná az ajánlatát, amit Lucának tett... és amiről eddig a percig nem is tudtam. De a lelkiismeretem nem viselné el, ha mi önt felelőtlenül belerángatnánk egy életveszélyes helyzetbe, ráadásul úgy, hogy ön erről a veszélyről nem is tudna.
Luca a szája szélét rágta, kicsit idegesen. Conti asszony ezt is látta. Hát igen, nem tenne jót az üzletüknek, ha valami tragikus dolog történne... Ám éppen ez a jelenet győzte meg az asszonyt arról, hogy ezek nem csalók. Hát ki is mondta:
- Ha valakit az elvakult bosszú vezérel... és ez én vagyok, nem tagadom... akkor könnyen szélhámosok

karmaiba keveredhet. Akik alig várják az alkalmat, hogy alaposan megkopasszák, elvegyék minél több pénzét. Én majdhogynem ideális áldozat vagyok... lennék.
- Biztosíthatom önt, asszonyom, hogy ha sikerül a tervünk, megkapja azt, amiért fizet. Vagyis a befektetése a kronovizorba meg fog térülni. De ne kérdezze, mikor. Ez még mindenképpen hónapok, esetleg egy-két év kérdése. Ha kivételes szerencsénk van, akkor talán csak néhány hónap kell hozzá.
Conti asszony most már nem vette le a szemét az újságíró arcáról:
- Utánanéztem önnek a neten. Milyen jó, hogy manapság már szinte mindenkiről lehet valamit találni! Tudom, hogy fiatal kora ellenére jó nevet szerzett magának, mint az egyik napilap oknyomozója. Az előző miniszterelnök néhány disznóságára is maga hívta fel a figyelmet. Tudom, hogy voltak emiatt konfliktusai nemcsak politikusokkal, de rendőrökkel is. Megszenvedett azért, hogy az olvasók elé tárhassa a titkokat.
Luca most jobbnak látta hallgatni. Túl sok dicséret volt ez neki, aki csöppet sem volt eltelve önmagától. Igyekezett ő is csak az ügyre koncentrálni. Ahogyan a nő tette ezt. Szinte vibrált közöttük a levegő, amikor folytatta:
- A múltkor azért kerestem meg önt, mert a kronovizor múltjáról szóló nagy cikkében azt írta: ha létezik vagy létezhet olyan szerkezet, megtudhatjuk, mi történt a múltban, meghatározott helyeken és meghatározott időpontokban. Az Ernetti-féle készülék állítólag éppen erre volt képes. Én pedig tudni akarom, kik végeztek a fiammal két évvel ezelőtt, március 28-án pénteken délután tizenhat óra tíz és tizenhat óra huszonöt között a házunk kertjében.
Corrado csak nézte a nőt. Most már kezdte érteni, miért érez belőle kisugározni valamit, ami fekete volt, erős, rosszindulatú és kemény. Gyémántkemény. Ez az asszony megszállott, értette meg a pap. A bosszú élteti, és addig nem nyugszik, míg... De ezt kimondta maga Luciana Conti, miközben a szavak olyan mélyről törtek elő a torkából, akárha tudata mélyéről szólna:
- Nem érdekel, milyen módszerrel szerzik meg nekem a bizonyosságot. Látni akarom a fiam halálát, de még inkább látni akarom a fiam gyilkosát. Ezért nem sajnálom a pénzt, *signori.* Kell nekem a kronovizor, uraim. Szerezzék meg, ami kell hozzá, csinálják meg a gépet. Még ma átutalok ötvenezer eurót, és dolgozzanak az ügyön!

3.

Duisburg, Németország.
Április 13. 19óra 49 perc.

A férfi a Mercatorstrasse és a Güntherstrasse sarkán állt. A főpályaudvarnak hátat fordított, a soksávos autópálya fölött az Óváros felé ívelő hidak sem érdekelték, pedig ilyenkor estefelé már azokon is özönlöttek az autók. Sötétedett. A közeli nagy parkolóban is egyre csak szaporodtak a járművek. Jöttek a kocsik Neudorf-Nord és Duissern felől keletről. Áramlottak délről a Dellviertel, és persze távolabbról, Düsseldorf irányából is.
Ő csak állt, arccal az Altstadt felé, mint aki vár valakire. A járókelőket alighanem megtévesztette a szép vörös rózsacsokor, amit a kezében tartott. Ugyan a legtöbb szerelmes inkább a Ruhr partjára járt ki, és az nem is volt olyan messze. De aki rápillantott, egy huszonéves, alighanem külföldi származású férfit látott. Talán balkáni lehetett, vagy ukrán? Ki tudhatja, honnan jött? Nem is érdekelt senkit. Jöhetett a szomszédos, már rég egybeépült Mülheimből, de Európa túlsó végéből is.
A férfi csak állt, sétált egy kicsit, néha tüntetően az órájára nézett. A sapkáját a szemébe húzta. Leginkább az egyik közeli kaput figyelte. Már majdnem nyolc óra volt, amikor megérkezett egy taxi. Utast hozott abba a házba. A csokros férfi nyugodtan állt: tudta, hogy akire vár, idős ember, nem mozog túl gyorsan. Nem fog a taxitól egyetlen sebes iramodással a kapunál teremni. Mindenesetre lassan elindult arrafelé. Az utas végre fizetett, kiszállt a taxiból. Lehetett vagy nyolcvanéves, arcára

az idő és a sors versengve vésték mély vonásaikat. A rózsás akkor már ott volt a kapunál, úgy tett, mint aki nyomja a kaputelefon gombját, megeresztett néhány torokhangú, errefelé nagyon is otthonosan hangzó „ja-ja”-t, hogy az öreg, aki szintén látogatóként érkezett ebbe a házba, érzékelje: ő is éppen most, éppen ezen az ajtón akar bejutni. Mintha véletlenül futottak volna össze az ajtó előtt. Az öreg nyúlt az ajtó felé, a csokros férfi még „beszélt” a kaputelefonon, nem sietett. A másik már bent volt, udvariasan megtartotta az önműködően becsukódó fémkeretes üvegajtót. Nem is vette észre, hogy ily módon ő tette lehetővé az idegennek a bejutást az addig zárt ajtón.
Az idős ember a nála alig valamivel fiatalabb húgához igyekezett. Nem tudta, hogy valakik, nagyon távol tőle, éppen a húgára találtak rá, és ott kezdték szűkíteni a kört, mígnem azonosították a férfit, őt, aki most lassan ment a bejárattól a lift felé. A fiatalember nem nézett fel, leszegett fejjel követte az öreget. Lehetnek itt biztonsági kamerák, nem akarta itt hagyni az arca lenyomatát. Az öregember odacsoszogott a lifthez, ahol a csokros utolérte. Megvárta, amíg kinyílik a lift, és látta, hogy nincs benne senki. Az öreg belépett és fordult volna arccal a kijárat felé. A rózsacsokor pisztolyt takart, rácsavart, hosszú, hangtompítós csöve sem látszott ki. A férfi kétszer lőtt, egyszer az öreg mellébe, egyszer pedig a fejébe. Amaz hang nélkül rogyott össze, és kiterült a liftben. A fiatalember lehajította a padlóra a csokrot, kesztyűs kézzel megnyomta a liftben a gombot, és gyorsan visszalépett. A szerkezet a halottal elindult fel, a legfelső emeletre. A férfi máris szétcsavarta a fegyvert, egyik zsebébe került a pisztoly, másikba a hangtompító, kiment a házból és hosszú léptekkel, de feltűnő sietség nélkül távolodott. Csak egy saroknyit kellett mennie, és célhoz ért. A Hohestrasse és a Wilhelmstrasse sarkán, a parkolóban volt a kocsija. Hamis jogosítvánnyal bérelte. A parkoló mellett látott egy szeméttartályt, odasétált és bedobta a fegyvert, a hangtompítót is. Jó mélyre, hogy majd dobjanak még rá ezt-azt, zsákokat is. Így csak a szemétfeldolgozóban vagy a tároló helyen találják meg, ha egyáltalán megtalálják. Ki tudhatja majd, hogy melyik konténerből, a város melyik részéből került oda? Aztán fizetett az automatánál a jegyért – most is egészen a szemébe húzta a sapkát, egyetlen kamera sem láthatta a vonásait. Máris észak felé haladt, de csak megtévesztésképpen. Mert a sztrádák csomópontjánál utat váltott, előbb mintha Oberhausen felé ment volna, de arról az útról is letért és hamarosan délre robogott. A düsseldorfi repülőtér nincs messze, és onnan nemsokára indul a gépe Róma felé.

4.

Zágráb, Horvátország.
Április 16. 14 óra 11 perc.

A két fiatalember már több mint egy órája ült a tér szélén. Nem ismerték túl jól a várost, tegnap este érkeztek és egy kisebb hotelben szálltak meg, közel a főpályaudvarhoz. Olaszok voltak, de csak ritkán váltottak szót. Az egyik néha elővett egy fényképet, alaposan megnézte a rajta látható negyvenes férfit, majd ismét visszatette a zakója zsebébe. Tegnap este felderítették a környéket, és ma hajnalban, amint kivilágosodott, szintén mentek egy kört. Egyikük sem tudott horvátul, de ez nem volt akadály. Eddig mindenki tudott olaszul, akihez szóltak, kényszerűen. Főleg a szállodában. Negyed háromkor végre megjelent az, akire vártak. Felismerték. Tudták, hogy abban az épületben dolgozik, és kettőig tart a munkaideje. Máris lódultak a nyomába.
A férfi alacsony volt, vékony, negyvenkét éves. Lassan ment a belvárosi utcán, ahol most nagy volt a forgalom, Zágrábnak ez a része mindig hangos. A keskeny utcák között sok az egyirányú, az autósok figyelmesen és lassan vezetnek, az idegenek aggódó arccal nézik a forgalmi táblákat. A férfi – továbbra is gyalogosan, hiszen a közelben lakott – átment keresztben a Strossmayer-téren, nem is nézett az abból nyíló Zrínyi-térre, rögtön a Hebrangovára kanyarodott. Az Alsóváros volt ez, régi házak álltak szorosan egymás mellett, szinte összenőttek. A templom mellett hirtelen jobbra fordult, de nem lepte meg követőit: tudták, hogy a Gonduliceva utcán lakik. Valakik hetekkel előbb már megfigyelték a férfit, követték útjain. De nem juthattak be a lakásába. Akkor még nem is

akartak. Ezek ketten csak ezért érkeztek Rómából. Ekkorra már szorosan a nyomában lépdeltek, szinte mögötte mentek, de egymással most sem váltottak szót. Ne tudja senki, hogy külföldiek. Rövid hajuk, majdnem egyforma öltönyük hasonlóvá tette őket, mintha testvérek lennének. De nem voltak azok.
A férfi, akit követtek, a másodikon lakott. Míg kivette a földszinten a postáját a ládából, ezek olyan arccal mentek el mellette, mintha sohasem látták volna, ugyanakkor határozott céljuk lenne a házban. A férfi aztán felsétált a lépcsőn. Amazok csak arra vártak, hogy kulcsával kinyissa az ajtót. Mintha földből nőttek volna ki, ott termettek. Belökték a férfit a lakásba, egyikük tenyere máris a szájára tapadt, a másik lefogta a karjait. Ugyanakkor lábbal belökték az ajtót. Később az egyik valami kábító anyagot csöpögtetett egy papírzsebkendőre és a férfi orra alá tartotta. Az elernyedő testet lefektették a szőnyegre. Kulcsra zárták az ajtót, és módszeres kutatáshoz kezdtek. Előbb ellenőrizték, nincs-e kamera a lakásban – de miért is lett volna? – nem örültek volna, ha a számítógépen van egy apró webkamera, amely ráadásul működik. De semmi ilyesmire nem akadtak. Kesztyűben csináltak mindent. Alaposan dolgoztak, és nem úgy, mint a kalandfilmekben a banditák vagy a titkosrendőrök. Nem söpörték ki a könyveket a polcokról, nem borították a padlóra a kihúzott fiókok egész tartalmát. Főleg a nagy íróasztal és pár könyvespolc érdekelte őket. Végre egy kisebb fiókos szekrényben meglelték azt, amit kerestek. Egy név volt az – csak a családnév egyezett a lakás tulajdonosának nevével – három nagy, régimódi dosszién: bennük olasz, horvát és angol nyelvű szövegek. Még írógépen írták őket. És akadt ott pár tervrajz, sőt fekete-fehér fénykép is.
Alaposan átkutatták még azt a szekrényt. De látszott, hogy ezeket a dossziékat évek óta nem mozdította senki, por lepte őket, és nem volt több hasonló. Akkor kerestek egy nejlonszatyrot, beletették a dossziék tartalmát, a többi dolgot pedig – még mindig kesztyűben – visszarakták a helyükre, eltüntették a nyomokat. A házigazda, ha magához tér, nem érti, mi történhetett. Semmi nyoma behatolásnak: ha betörők voltak, miért nem vitték el az értékeket? Lehet, egy hét is beletelik, mire rájön, hogy a régóta nem mozgatott fiókbeli dossziéknak csak a fedőlapjai maradtak, üres, számítógépes nyomtatópapírral lettek megtöltve. Körültekintve úgy néz ki, mintha nem vittek volna el semmit a rejtélyes idegenek. Mielőtt a támadók elmentek, még egy adag kábítót nyomtak a férfi arcába, aludjon biztosan legalább három órát. Nekik annyi elég lesz ahhoz, hogy elérjék a határt.
Mert nem vonattal jöttek, ahogyan a szállóban mondták. Két utcával odébb parkolt a kocsijuk. A szállóban fogták a holmijukat, fizettek. Huszonöt perccel az után, hogy kijöttek a Gonduliceva utcai lakásból, és észrevétlenül elhagyták a házat, máris húztak le délre, áthaladtak a Száva hídján. Erről jöttek, hát ismerték az utat. A körforgalom után a Jadranska Aveniján robogtak délnyugatnak és megnyugtatták őket a táblák feliratai: LJUBLJANA, SLOVENIJA. A határ itt van nem messze, és Szlovénia sem olyan nagy. Este hatkor már otthoni sztrádákon roboghatnak.
Az egyik vezetett, a másik elővette a mobilját. Olaszországi számot hívott, és amikor ott valaki felvette, nem kellett bejelentkeznie – a hívó tudta, kihez szól. Csak annyit mondott:
- Három vaskos dosszié anyagával úton vagyunk.